

*"if you never love someone, you will never be hurt,
but you will never be truly happy"*

Monique Menke

- I** **Even voorstellen**
- II** **Daten**
- III** **Te lief**
- IV** **Geheimhouding**
- V** **Eerste plaats**
- VI** **Snel omwisselen**
- VII** **Time out**
- VIII** **Fout geboren**
- IX** **Op sleeptouw**
- X** **Te perfect**
- XI** **Had ik dat geweten**
- XII** **Vervolg**

I: Even voorstellen

Met een diepe zucht leg ik de telefoon neer. Het was weer een lang gesprek met Sven. Nu is dat op zichzelf niet zo uniek, want ik bel vaak en altijd heel lang met mijn broer, maar vandaag voelt het gewoon anders. Sven is al een paar weken op me aan het inpraten. Hij blijft volhouden dat ik te leuk ben om alleen te blijven. Echt zonde zegt hij. Hij vindt mij vrolijk, optimistisch, zacht en krachtig tegelijk en een echte doorzetter. Leuk om te horen natuurlijk, maar ja hij is mijn broer, dus misschien een beetje bevooroordeeld. Bovendien veel te jong. Dat klopt dan weer wel, tweeënvijftig is nog jong, zo voel ik dat zelf ook. En omdat ik toch niet echt een kroegtype ben, wil hij dat ik op het internet daten ga. Tja, heel eerlijk gezegd, waarom ook eigenlijk niet. Vandaag ben ik gezwicht. Ik denk nu Sven heeft gelijk, maar dat is logisch, Sven heeft altijd gelijk.

Het is alweer drie jaar geleden dat mijn man is overleden. En natuurlijk denk ik nog bijna dagelijks aan hem, maar het heeft een plaats gekregen. Het verlies en de pijn, het is anders geworden. Het voelt zachter, niet meer die ondraaglijke stekende pijn. En ook rustiger, niet meer dat alles

overheersende, schreeuwende verlies. Ik moet deze keer echt naar Sven luisteren; het is tijd om op zoek te gaan naar een nieuwe man. Het zou toch wel weer leuk zijn, niet noodzakelijk natuurlijk, maar wel leuk, dat zeer zeker. Op zich kan ik me prima redden hoor, heb ik niemand nodig en ben ik blij met het leven wat ik heb. Het is niet altijd even gemakkelijk geweest.

Ik ben altijd, en nog steeds trouwens, een levenslustig persoon geweest. Soms een beetje koppig en ietwat eigenwijs dat durf ik wel van mezelf te zeggen. Wat ik persé wil dat doe ik ook. Dat is een eigenschap die ik al in mijn vroege jeugd heb ontwikkeld, waarschijnlijk mee geboren. Ik was pas één dag oud toen ik voor het eerst geopereerd ben. En heel veel operaties meer tot mijn zesde levensjaar door. Kinderen zijn hard tegen elkaar en zelf wil je als kind maar één ding. Niet anders zijn. Dus heb ik iets gefantaseerd waardoor ik mijzelf deed geloven dat ik alles kon. Rustig, kalm, maar koppig en eigenwijs, niet doordrammerig maar altijd stilletjes aan door gaan. De zeevaartschool was ook iets wat ik van jongs af aan wilde, net als motorrijden trouwens. Ik ben dus ook naar de zeevaartschool gegaan en heb op mijn achttiende gelijk mijn motorrijbewijs gehaald. Alle goedbedoelde adviezen

genegeerd natuurlijk. Of de zeevaartschool wel iets was voor een meisje, of dat een autorijbewijs veel handiger was om te hebben. En dan was er ook nog zoiets als het op de bonnefooi op reis gaan, niet wetende voor hoelang en waarheen. Zo maar zien waar je terecht komt. Toen is dat ook niet echt door velen een slimme actie gevonden, terwijl backpacken nu juist enorm in is. Ik wilde het dus ik deed het. Ik ben ook blij dat ik dat allemaal heb gedaan. Niet uitstellen tot later, maar het gewoon doen als je het kan.

En gelukkig maar, want toen ik net dertig was ging er iets mis. Ik werd doof aan mijn linkeroor en kreeg er een enorme suispiep voor terug. Niet dat ik vaak naar concerten ging, eigenlijk bijna nooit, dus daar kwam het zeker niet van. Ook was ik plotseling, heel vaak, heel erg moe. Er was duidelijk iets mis, mijn lichaam leek niet meer mijn lichaam. Het liet mij in de steek, alleen wist ik nog niet waarom. En dus begon daar voor mij de lange zoektocht langs allerlei specialisten. Het is moeilijk uit te leggen wat er mis is als je zelf ook geen flauw idee hebt wat er gaande is. Het enige wat ik kon zeggen was, dat er iets niet goed zat, iets niet klopte. Mijn lijf voelde vermoeid, onwillig, pijnlijk, slap en meer ondefinieerbare uitleg. De zoektocht eindigde dan ook met een onbevredigend eindresultaat. Er is niks mis met je, het zit gewoon tussen je

oren. O ja, er waren wel twee opmerkelijke dingen. De internist waar ik was geweest, en die er zelf overigens uit zag als een wandelend skelet, wist mij te vertellen dat ik te dik was. Alsof ik dat zelf nog niet wist. Mijn huisarts destijds stelde voor om maar eens met een psycholoog te gaan praten. Mijn baan kon weleens te zwaar zijn, of het feit dat ik nog steeds geen relatie had op deze leeftijd, kon ook een deprimerend effect hebben misschien.

Al met al onzin natuurlijk, maar je gaat toch enorm aan jezelf twijfelen, en dus zocht ook ik mijn toevlucht in het alternatieve circuit. Terwijl dit nu juist iets was waar ik mij altijd hevig tegen verzette. Het enige wat dat uiteindelijk heeft opgeleverd is dat het veel geld heeft gekost. Toegegeven, ze weten wel precies de juiste snaar te raken, zodat je heel even denkt dat er echt wel mensen zijn die je begrijpen. Echter niet voor lang. Uiteindelijk, net tweeëndertig, kwam het verlossende ogenblik. Op een goeie dag (en ik zeg met nadruk een goeie dag, want de onzekere zoektocht was bijna voorbij) werd ik op een zondagmorgen wakker en voelde mij niet goed. Dat wil zeggen, nog slechter dan in de afgelopen twee jaar. Voorzichtig probeerde ik uit bed te komen en zakte meteen door mijn benen. Mijn rechterarm werkte ook niet

echt meer zoals het zou moeten. Dus zo goed en zo kwaad als het ging heb ik mijzelf naar de telefoon gesleept en gelijk mijn ouders gebeld. Toen mijn vader opnam schrok ik enorm van mijn eigen stem terwijl ik probeerde uit te leggen wat er aan de hand was. Ik klonk heel erg als iemand die meer dan een beetje dronken was. Vanaf dat moment ging het allemaal heel snel. Het oordeel was overduidelijk. Ik heb MS, en ja, inderdaad het is een hersenaandoening en dat bevindt zich in het gebied tussen mijn oren. Dat was achteraf dan wel goed opgemerkt door de heren medici.

Nu is het natuurlijk niet leuk om dit te horen en je zou willen dat niemand dit ooit meer te horen krijgt, maar toch gaf het mij een soort rust. Een kleine overwinning, zo van, zie je wel, ik wist het wel, ik heb wel gelijk. Ik ben niet gek, ik ben niet te dik, trouwens volslank klinkt toch veel leuker.

Mijn werk was natuurlijk afgelopen. Ik werkte in de jachtenwereld en het op en in de boten klimmen is met een rolstoel niet erg handig, zeg maar gerust niet te doen. De rolstoel is namelijk mijn nieuwe vervoermiddel, lopen of überhaupt staan gaat nauwelijks meer. In de daaropvolgende weken, maanden, en heel veel ziekenhuisopnamen en de nodige

revalidatie heb ik een pact gesloten met mijn MS. Oké, het zit in mijn lijf en gaat niet meer weg, dus ik zal mijn best doen er rekening mee te houden. Maar één ding is zeker, ik ben de baas te allen tijde. Het is mijn lijf, het is mijn leven.

In de eerste weken in het ziekenhuis, liggend in dat bed aan een infuus, kon ik niks, niks dan slapen en denken, heel veel denken. Ik heb toen een gedichtje bedacht, je moet wat doen met je tijd. Het geeft precies weer zoals ik mij destijds voelde.

Jij in dat bed,
ik ken je nog zo kort,
en ik probeer je wel te mogen,
al weet ik dat dat moeilijk wordt.

Want jij in dat bed,
ik word soms zo vreselijk kwaad,
als je weer niet dat doet wat ik wil,
al weet ik dat het echt niet gaat.

Maar jij in dat bed,
mijn woede is van onmacht,
en vaak ook van verdriet,
want ik had het allemaal anders bedacht.

Want jij in dat bed,
ik had voor jou een ideaal,
en dat verscheur jij,
verstoord mijn dromen allemaal.

Maar jij in dat bed,
als ik soms wat onredelijk ben,
dan moet je mij dat niet kwalijk nemen,
het is zo kort nog dat ik je ken.

Want jij in dat bed,
wij zullen het wel redden saam,
of ik nu wil of niet,
want jij en ik zitten in één lichaam.

Heel fanatiek (wel opbouwend natuurlijk) ben ik toen begonnen met sporten. Eerst een uur in de week en steeds iets meer om mijn lijf in een zo goed mogelijke conditie te krijgen. Ik moet en ik zal die rolstoel uit. En natuurlijk waren er vaak de ziekenhuisopnamen tussendoor, maar dat geeft niet, twee stappen terug en drie vooruit, dan kom je ook vooruit. Heel langzaam gaat het beter, na een aantal jaar kan ik weer een paar meter lopen. Eerst met een rollator en later met stok, maar toch, er zit vooruitgang in. En de meters worden tientallen meters. De rolstoel is niet meer mijn vervoermiddel maar mijn back-up plan. Het zijn net een paar oude schoenen, je hebt nieuwe (mijn kruk) maar doet de oude toch niet weg. Door het intensieve trainen worden mijn spieren steeds sterker en zijn ook de spasmen niet meer dagelijks aanwezig. Dat is een heerlijke bijkomstigheid want spasmen zijn enorm vermoeiend. Het trillen van een ooglid kent iedereen wel, en dat dan in je benen is bijzonder irritant.

Het is een paar jaar later als ik mijn man tegenkom. Ik zit hevig geïrriteerd in mijn rolstoel buiten ergens op te wachten, als daar plotseling een grote stevige stoere sterke kale man aan komt lopen die me meteen aan het lachen maakt. Hij zegt dat ik te mooi ben om zo boos te kijken. We staan wat te

praten en te lachen en hij vraagt me mee uit. En ik heb vlinders in mijn buik. De combinatie van zijn uiterlijk, een vriendelijk zacht-ogend karakter en de bijna dominante doortastendheid vind ik onweerstaanbaar. Twee weken later zijn we een stel. Voor hem was de rolstoel of mijn MS, totaal geen probleem. En natuurlijk hadden we ook wel af en toe onze onenigheden; hij was niet perfect, maar dat ben ikzelf zeker ook niet. Het mooiste is wel dat hij vond, dat ik voor hem het liefste was wat hem ooit was overkomen. Eén ding is wel zeker, het was de bedoeling om samen oud te worden.

Maar helaas, dat mocht het niet zijn. Mijn man is toch wel vrij plotseling overleden. Je kan wel zeggen vrij plotseling, maar eigenlijk maakt dat ook niks uit. Of je het nu al een paar jaar ziet aankomen of het duurt een paar dagen of je hoort het ineens, de klap is hard en meedogenloos. Of je het nu wilt of niet, je moet door het rouwproces heen. Alleen met je eigen emoties en verdriet. Sommigen doen daar een jaar over, anderen veel langer. Ook daar is niks van te zeggen. Er bestaat geen draaiboek voor. Het komt en je moet er doorheen. Hoe je dat doet en hoelang je daarover doet kun je alleen maar zelf voelen, niemand anders. Nu na bijna drie jaar gaat het met mij weer goed. Ik heb alles op een rij, ben er doorheen. Niet dat

ik nooit meer aan hem denk, maar ik ben wel weer helemaal mijn oude ik. En dit is volgens Sven het juiste moment om te starten met daten.

II: Daten

En dus besluit ik uiteindelijk dan toch om te gaan internet-daten. Ik stap in het digitale doolhof van de liefde. Oké, dit klinkt leuk, ook wel spannend, maar eigenlijk vooral doodeng. Ik heb totaal geen idee wat ik mij ervan moet voorstellen, maar je moet ergens een keer beginnen. Ik overleg dit met Sven, vraag hem wat ik moet doen, hoe te beginnen. Zoals gewoonlijk zitten we weer wat heen en weer te ginnegappen en besluiten dan dat ik moet starten op een site, welke speciaal in het leven is geroepen voor mijn leeftijdgenoten. Je mag hier, zoals bijna op alle sites, eerst vijf dagen gratis proberen. Dus dat ga ik doen. Ook geeft Sven nog allerlei regels mee waar ik mij aan moet houden. Eerst een week of wat chatten, dan een keer bellen of skype en misschien whatsappen, en dan eens ergens koffiedrinken op neutraal terrein zoals hij dat noemt. “Allemaal bedoeld voor je eigen veiligheid”, zegt hij.

En hier is dan mijn verhaal, ik moet dit gewoon opschrijven. De chats en dates waar ik een knoop van in mijn maag kreeg. Waardoor ik mij af en toe weer zo'n ongelofelijke sufferd voelde. De volgorde van daten klopt niet. Ze worden

willekeurig verteld. De plaatsen en de namen van de dates zijn natuurlijk ook verzonnen. Voor de privacybescherming. Al had dat, wat mij betreft, gezien de opmerkingen, voor sommigen niet nodig geweest. Maar dat schijnt nu eenmaal zo te moeten. Ik vertel over mijn dates hoe het begon, wat wij deden en hoe ik mij voelde in de verschillende situaties. Hoe het bij mij binnen kwam, hoe het mij raakte op dat moment. Sommige waren treurig, sommige waren lachwekkend, sommige waren ronduit dom, en sommige waren zeer pijnlijk. Iemand anders kan dat waarschijnlijk anders zien, maar dit is hoe ik het zie, van een beetje jammer tot heel erg. Dit neemt niet weg dat ze allemaal tactloos waren. En ondanks het feit dat ik van sommige heel ongelukkig werd, blijf ik ervan overtuigd dat dit de juiste stap is naar nieuw geluk. En die gaat er zeker komen.

Ik pak mijn laptop, daar ga ik dan, op zoek naar een nieuwe man. Op zoek naar een nieuw leven, van samen delen, samen lachen, samen huilen. Samen nieuwe herinneringen maken, weer voor iemand zorgen en weer door iemand verzorgd worden. Een schouder om op te leunen. Weer in elkaars armen liggen en wakker worden naast je liefde. Een aanraking of een blik, als je ergens bent. De kleine geheimpjes die je

deelt, onbelangrijk, niks betekenend, maar waar je samen zo van kan genieten. Het klinkt allemaal geweldig. Ik slaak een diepe zucht, het blijft toch allemaal heel spannend. Heel bewust en goed nadenkend maak ik een profiel aan. Onvoorstelbaar hoe moeilijk het is om jezelf te omschrijven en ook een beetje raar. Je wilt toch dat je goed overkomt, maar ik wil ook niet overdrijven. Ik kijk een beetje rond op de site. De eerste pagina, de tweede, de derde en nog heel veel meer. Niet echt om blij van te worden. Het voelt erg ongemakkelijk het openen van al die pagina's. Niks en niemand valt op. Het is bijna te treurig voor woorden. Niet dat er allemaal onaantrekkelijke mannen op staan, dat zeker niet, maar blijkbaar heb ik een heel aparte smaak. Even vraag ik mezelf af of ik niet stiekem naar mijn man op zoek ben. Groot, stevig, stoer, mannelijk, kaal, tattoos. Die zullen er toch wel meer zijn, zou je zeggen. Maar hoe langer ik kijk, hoe minder ik dit geloof. Teleurgesteld klap ik de laptop dicht. Wat ben je in godsnaam aan het doen, denk ik bij mezelf terwijl ik naar de keuken loop om koffie te zetten. Niks helpt mij beter, om weer even helder te denken, dan een sterke kop koffie. Terug in de kamer open ik dan ook direct weer de laptop. Oké niet zo snel opgeven, gewoon doorzoeken. Alle begin is moeilijk.

III: Te Lief

Ik sta op een site welke speciaal is voor mensen van mijn leeftijd. Wie weet brengt die mij het geluk wat ik zoek. Ik open de site en maak een eigen profiel aan. Je kan een eigen zoek functie invullen en dan volgen er een heleboel pagina's met foto's van mannen die hieraan voldoen. Dat is misschien ook weleens leuk om te proberen. En dus vul ik de zoekfunctie in. Hij moet niet te oud, maar ook niet te jong zijn, en lang, en kaal natuurlijk. Vreemd genoeg kan ik niet invullen of hij tattoos heeft. Nou ja dat zie ik dan wel op de foto misschien. Als ik op de zoekfunctie knop druk komen er een heleboel mannen tevoorschijn. Pfffff, wat veel, nou ja gewoon maar even door de pagina's heen kijken.

Plotseling, geen idee op welke pagina ik ben beland, stokt mijn adem in mijn keel. Daar staat een foto van een onwaarschijnlijk knappe man. Ik begrijp niet wat hij hiertussen doet. Voorzichtig open ik zijn profiel. Het klinkt misschien raar, maar ik voel me soms toch nog steeds een beetje een voyeur. Alsof je stiekem bij iemand naar binnen staat te gluren. Onzin natuurlijk maar het geeft zo'n eerste keer toch een vreemd gevoel. Aandachtig lees ik het profiel. Zijn naam of althans de naam die hij opgeeft is Ollie. Dat is